

# На золотому столі

Микола Вінграновський

*О. Довженку*

Над безоднею світу багряна скала  
Стоїть і хитається в хмарах синіх.  
На білому тлі золотого стола  
Відбилися пера стальні і гусині...

Там Пушкін під зорями і Тарас,  
Там Лермонтов плаче вві сні і лютує,  
В рожевих зірницях там вітер погас,  
І тиша колиску собі гаптує.

Встають під скалою і сонце, й гроза,  
І дні пропливають над нею без ліку...  
Схилився в задумі там геній-козак  
З жорстокого віку, з квітучого віку.

Він йшов до стола, осіяний добром,  
Він пише слова золотим пером.

Він йшов до стола крізь буденний хмиз  
В буремнім вогні беззупиння живого.  
Це він не зійшов до народу вниз,  
А тихо злетів до народу свого!

І, повен звитяги, згорів на землі,  
В калюжах побачивши зорі...  
Внизу під скалою летять журавлі,  
Земля в яблуневім уборі.

На хвилях полощуться лози, як дим...  
Прокинулись люди в хвилину пізню...  
Підвівся козак за столом золотим,  
Столом золотим комунізму.